

**UNIVERSITATEA DIN CRAIOVA
ȘCOALA DOCTORALĂ DE ȘTIINȚE SOCIALE ȘI UMANISTE
DOMENIUL ISTORIE**

ORAȘUL TÂRGU JIU ÎN PERIOADA REGULAMENTARĂ (1832-1848)

**COORDONATOR:
PROF. UNIV. DR. HABIL. DAMEAN SORIN LIVIU**

**DOCTORAND:
CISMAȘU I. ION-DANIEL**

**CRAIOVA
2021**

REZUMAT

Cele mai semnificative schimbări pe care le-a cunoscut orașul Târgu Jiu bazate pe principii moderne, au fost implementate începând cu intrarea în vigoare a Regulamentului Organic, la data de 1 iulie 1831 în Țara Românească și 1 ianuarie 1832 în Moldova, atunci când, chiar dacă textul acestor regulamente era diferit pentru cele două principate, reformele care au stat la baza acestora au fost identice.

În această perioadă orașul Târgu Jiu, a beneficiat din plin de evenimente deosebite care i-au marcat istoria cunoscând o importantă transformare spre modernizare în această localitate punându-se bazele unor instituții administrative, judecătorești sau de cultură bazate pe principii moderne.

Din cuprinsul primului capitol al lucrării intitulat „*Conducerea și locuitorii orașului Târgu Jiu în perioada regulamentară (1831-1848)*” aflăm date concrete referitoare la desfășurarea primelor alegeri democratice care au avut loc în acest oraș, atunci când, locuitorii cu drept de vot au putut să aleagă, pentru prima dată, pe cei care aveau să le conducă destinele către o viață mai modernă, bazată pe principii democratice, chiar dacă, în câteva rânduri, alegerile organizate au fost anulate din cauza unor situații ivite din necunoașterea sau neaprofundarea noilor acte legislative. Încă de la începutul acestei perioade, interesul pentru putere și-a spus cuvântul, astfel încât, atunci când aveau loc aceste alegeri se creau tot felul de comploturi sau intrigi între cei care candidau.

Una dintre cele mai importante modificări aduse administrației locale stabilea ca orașele să fie conduse de Sfaturi orășenești, echivalentul primăriilor de astăzi, formate dintr-un număr de patru membrii pentru capitalele de județe și cinci pentru București, aceștia erau aleși de către deputații de mahalale ai orașelor pentru un termen de un an de zile iar din rândul acestora era ales un președinte, ulterior, numărul membrilor s-a mai modificat, astfel încât, din cadrul acestor structuri administrative făceau parte președintele, doi membrii deplini, doi membrii supleanți și un casier. Deputații de mahalale erau la rândul lor aleși dintre locuitorii cu drept de vot pentru un termen de trei ani iar condițiile pe care trebuiau să le îndeplinească pentru a putea fi aleși constau în valoarea averii deținute precum și a vârstei acestora.

Mult mai elaborat a fost textul „*Regulamentului Orășenesc*” intrat în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 1833 care stabilea prin articolele 1-12 principiile și modul de

desfășurare a alegerilor deputaților orășenești precum și a sfaturilor orășenești, atât pentru orașul București cât și pentru toate orașele din Țara Românească.

Datorită noilor modificări aduse de Regulamentul Organic privind organizarea administrației orașelor, acestea au fost, la început, cu greu percepute și asimilate de cei aleși de către locuitorii cu drept de vot pentru a le conduce destinele, însă, în timp, au dovedit de multe ori că erau buni administratori precum și buni conducători. Prin atribuțiile avute se ocupau de administrație dar și de administrarea veniturilor și cheltuielilor orașului, îndeplineau atribuții chiar de judecători pentru pricinile mici și altele. Atât deputații cât și membrii sau președinții magistratului, în toată perioada regulamentară, au luptat pentru organizarea și înfrumusețarea orașului Târgu Jiu depunând eforturi deosebite pentru repararea și consolidarea drumurilor dar și a numeroaselor poduri existente în cuprinsul orașului.

Au fost însă și multe neînțelegeri între cele două clase sociale care s-au aflat la conducerea acestui oraș în această perioadă, boierii locali și negustorii înstăriți, majoritatea ajunși pe aceste meleaguri cu afaceri imediat după intrarea în vigoare a Regulamentului Organic datorită dobândirii unor privilegii, dar și între așa zisele clanuri familiale care beneficiau de diverse avantaje în urma dobândirii de funcții administrative a membrilor acestora.

Sfera de putere a fost împărțită mai tot timpul între familiile marilor boieri care au dominat județul Gorj în acea perioadă, membrii acestora s-au aflat la conducerea orașului mulți ani la rând în detrimentul familiilor de negustori înstăriți, care, în puține rânduri, au reușit să își propulseze câte un membru în aceste funcții. Cei care au fost aleși de-a lungul timpului în conducerea orașului erau boieri sau fii de boieri din familiile Sărdănescu, Sâmboteanu, Bâlțeanu, Măldărescu sau Broșteanu.

Unul din cele mai controversate mandate a fost acela al lui Gheorghe Magheru, ales în funcția de președinte al magistratului la data de 10 octombrie 1840, acesta cooptând în echipa sa pe profesorul Constantin Stancioviți și pe Dumitrache Măldărescu. Imediat după încheierea alegerilor, mai multe personalități locale, printre care amintim pe Matei Șișescu, Vasile Mongescu și alții, au reclamat faptul că la organizarea acestora nu s-au respectat prevederile regulamentare. Cu toate acestea, la data de 18 octombrie 1840, Gheorghe Magheru, a fost numit președinte al magistratului de către Departamentul din Lăuntru iar contestațiile făcute pentru anularea alegerilor au rămas fără nici un rezultat.

Printre cele mai importante reglementări stabilite odată cu intrarea în vigoare a Regulamentului Organic în Țara Românească a fost și constituirea condicilor de stare civilă

pentru înscrierea celor născuți, cei ce se căsătoreau precum și deceselor care trebuiau completate de către preoții bisericilor aflate în cuprinsul orașului.

Studiul prezentat în această lucrare, referitor la populația orașului Târgu Jiu născută, căsătorită sau decedată în perioada 1832-1848, a fost întocmit în baza celor 43 condici de stare civilă identificate în Colecția „*Registre Stare Civilă*” – orașul Târgu Jiu, aflate spre păstrare la Serviciul Județean Gorj al Arhivelor Naționale. Menționăm că pentru această perioadă, în special pentru primii 3-4 ani la instituția sus amintită nu au fost depuse spre păstrare aceste condici în totalitate, însă, pe baza celor existente s-a putut întocmi un studiu destul de relevant referitor la populația orașului din această perioadă, constatându-se faptul că au fost înregistrate un număr de 599 nașteri, 254 căsătorii și 741 decese.

Deoarece nu avea în subordine structuri, magistratul era singurul organ administrativ care trebuia să îndeplinească toate atribuțiile care îi reveneau în conformitate cu Regulamentul Orășenesc, chiar dacă acesta era alcătuit dintr-un număr redus de personal. Printre atribuții se numărau asigurarea iluminatului public, paza orașului, atât în timpul zilei cât și noaptea, înființarea comenzii de foc a orașului în vederea protejării acestuia de incendii, înființarea și îngrijirea temniței, angajarea de coșari care să se ocupe de curățenia și repararea sobelor și a coșurilor de la casele locuitorilor și altele.

Pentru prevenirea și stingerea incendiilor au fost luate măsuri în vederea înființării comenzii de foc încă de la data de 1 noiembrie 1833, atunci când, în urma unei solicitări din partea Departamentului din Lăuntru referitoare la îmbunătățirile și înfrumusețările ce erau necesare a se face în orașul Târgu Jiu, în lista întocmită de magistratul orașului se găsea menționată și o tulumbă cu două țevi în magazie precum și 12 sacale cu roțile. După o foarte lungă corespondență și câteva divergențe apărute între magistrat și poliție, referitoare la buna organizare a comenzii de foc, aceasta a fost înființată, dar, în tot timpul perioadei regulamentare, autoritățile locale au neglijat continuu acest serviciu dorind la un moment dat să îl și desființeze considerând că nu era util orașului.

În vederea pedepsirii celor care comiteau infracțiuni, în Regulamentul Organic, a fost inserat un capitol referitor la înființarea și administrarea temițelor, în acest sens, conducerea fiecărui oraș trebuia să asigure cheltuielile necesare întreținerii localului temniței, hrana și îmbrăcămintea arestaților iar ca venituri beneficia de banii proveniți din munca acestora.

Pe lângă multe alte poveri duse pe umeri de populația de rând a orașului Târgu Jiu, în perioada regulamentară, locuitorii acestui oraș au fost obligați să întrețină și pe soldații armatelor române nou înființate, însă, cu toate lipsurile materiale și financiare de care sufereau, până la urmă, per ansamblu, comandanții unităților militare au avut numai cuvinte

de laudă la adresa acestora, mai puțin la adresa boierilor care se împotriveau cu înverșunare și nu doreau să îi găzduiască.

Un capitol destul de important pentru istoria orașului Târgu Jiu este cel dedicat învățământului public marcat de lipsurile financiare ale autorităților locale cât și ale locuitorilor care trebuiau să contribuie cu bani atât la plata chiriei localurilor în care își desfășura activitatea școala cât și la construcția primului local destinat acestei unități de învățământ.

Primele cursuri școlare au început la data de 17 aprilie 1832 și s-au ținut în casa lui Uța Măldăreasca din ulița Târgului, astăzi strada Tudor Vladimirescu iar primul profesor al acestei școli a fost tânărul Constantin Stanciovi, personalitate marcantă a orașului Târgu Jiu în secolul al XIX-lea. Școala și-a început activitatea cu un număr de 50 elevi dar, de la an la an, numărul acestora a crescut considerabil.

Activitatea didactică desfășurată la Școala Publică din orașul Târgu Jiu în perioada Regulamentului Organic a fost una încununată de succese, deoarece de pe băncile acestei școli s-au ridicat numeroase personalități, printre care, frații Barbu și Grigore Gănescu, Sava Șomanescu, Constantin Otetelișanu, Ghiță și Nițu Magheru, Dimitrie Frumușanu și mulți alții.

Chiar dacă școala a progresat pe parcursul acestei perioade datorită, în principal, priceperii și dăruirii profesorilor, din cauza condițiilor improprie în care se găseau sălile de clasă, aceasta a fost închisă de câteva ori, motivele fiind diverse, în timpul iernii, de exemplu, sobele nu încălzeau clasele, astfel încât, elevii înghețau de frig și erau nevoiți să stea mai mult acasă iar atunci când se făcea focul în ele, datorită neîngrijirii lor, scoteau fum și nu se mai putea sta în clase.

Până să fie construit un local propriu pentru școală, aceasta a funcționat în câteva case particulare închiriate cu bani de la locuitorii orașului care erau impuși de către magistrat să cotizeze cu diferite sume de bani în funcție de veniturile lor. Au fost închiriate, pe rând, casele lui Uța Măldăreasca, apoi ale lui Gheorghe Bâlțeanu socrul lui Emanoil zis și Manolache Lascăr, ale lui Lăudat Frumușanu sau ale lui Barbu Gănescu. Pentru toate aceste imobile, la data închirierii, a fost necesar să fie făcute reparații mai mici sau mai mari, în funcție de gradul lor de uzură, cheltuielile fiind suportate de foarte multe ori de locuitorii orașului.

Tot locuitorii acestui oraș au fost impuși să participe financiar la construcția localului școlii pentru care s-au făcut demersuri începând cu anul 1833, însă, datorită situației financiare precare a acestora construcția acestui imobil s-a definitivat, cu mari eforturi, abia

În toamna anului 1844 iar după această dată, clădirea școlii a avut nevoie permanent de reparații datorită atât materialelor de proastă calitate folosite cât și a constructorilor care nu s-au priceput să construiască un edificiu de o asemenea anvergură.

În localul școlii începând cu anul 1840 s-au pus bazele primei biblioteci școlare din acest oraș, ocazie cu care, s-au luat măsuri pentru confecționarea unui dulap special în care să fie păstrate volumele de cărți achiziționate dar și periodicele și celelalte publicații pe care autoritățile de la București le trimiteau, contra cost magistratului, pentru a fi păstrate în biblioteca școlară. Pentru început, datorită implicării profesorului Constantin Stanciovi, au fost achiziționate aproape 90 volume, alături de care tot în bibliotecă, erau păstrate și materiale didactice ca hărți, globuri și altele.

Cel mai reprezentativ lăcaș de cult din orașul Târgu Jiu a fost biserica cu hramul Sfinții Voievozi numită și biserica Domnească situată în Piața Victoriei din orașul Târgu Jiu, aceasta a fost declarată monument istoric în anul 1991 și a fost cea mai importantă biserică din acest oraș, până la intrarea în vigoare a Regulamentului Organic, în chiliile pe care le avea construite alături de clădirea bisericii, funcționa și o școală la care preda Nicolae fiul protopopului Andrei. La această biserică în perioada 1832-1848 au funcționat următorii preoți: Nicolae Bican în perioada 1832-1838, Ion Bălan în perioada 1835-1837, Matei în perioada 1839-1843, Ioan Pânișoară în perioada 1844-1848 și Gheorghe Săvoiu în perioada 1844-1848.

Biserica Domnească din orașul Târgu Jiu în perioada regulamentară a întâmpinat foarte multe lipsuri datorită faptului că aceasta era subvenționată, în mare parte, din veniturile celor trei bâlciuri anuale care se desfășurau pe teritoriul orașului, din donații publice și din veniturile câtorva proprietăți pe care le-a primit ca dar din partea unor boieri sau negustori locali. Foarte rar, mai primea din partea stăpânirii diferite sume de bani iar după ce magistratul orașului a fost desemnat ca episcop al acestei biserici, aceasta mai era subvenționată cu mici sume de bani și de la bugetul local.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea locuitorii orașului Târgu Jiu, datorită lipsurilor materiale de care sufereau, se găseau într-o stare de sănătate precară, primele medicamente folosite pentru tratarea afecțiunilor medicale ale acestora au fost aduse aici de către Frederich Drexler atunci când s-a stabilit în orașul Târgu Jiu în anul 1823. Tot acesta a fost cel care a intermediat aducerea și stabilirea unui doctor austriac în oraș precum și înființarea unei farmacii, primul doctor și-a început activitatea la sfârșitul lunii ianuarie a anului 1838 iar pe toată durata contractelor încheiate și-a desfășurat activitatea cu un deosebit devotament, rămânând în memoria locuitorilor ca un salvator al acestora.

După foarte multe eforturi depuse de autoritățile locale, dar și de locuitorii orașului, în Târgu Jiu, a fost angajat ca doctor Friț Moriț Enihen, care încă din primele zile ale activității sale, pentru preîntâmpinarea răspândirii bolilor în oraș, a întocmit un regulament, solicitând autorităților locale să fie publicat în tot cuprinsul orașului, acesta cuprinzând reguli stricte privind alimentația, igiena și chiar înmormântarea locuitorilor decedați ai orașului.

O primă măsură luată a fost obligativitatea verificării cărnii de la fiecare vită sacrificată la măcelăriile aflate în cuprinsul orașului, măcelarii aveau obligația de a aduce mostre de carne la locuința doctorului iar în lipsa acestuia de acasă la persoana numită în locul său; o altă măsură de precauție a fost aceea de a se interzice comercializarea cărnii provenite de la vitele bolnave iar toate vitele care mureau trebuiau să fie prezentate la poliție, fiind interzisă aruncarea lor, mai ales în apă, acestea urmând a fi îngropate în pământ; a mai interzis amestecul câtorva femei din oraș de a mai tămădui pe locuitori cu tot felul de doctorii făcute de către acestea precum și de a afuma oamenii; locuințele trebuiau aerisite și îngrijite săptămânal; toate vitele bolnave trebuiau separate de cele sănătoase iar morții nu se mai puteau îngropa mai devreme de 48 de ore de la data decesului și până nu se elibera de către doctor un bilet constatator al morții.

Începând cu anul 1843, în orașul Târgu Jiu, a mai fost înființat un spital județean la care a fost angajat tânărul medic Dimitrie Culcer, care la rândul său, prin cunoștințele acumulate în anii de studiu a avut un rol foarte important în eradicarea bolilor de care sufereau locuitorii județului Gorj.

Pentru eradicarea bolilor venerice care bântuiau Principatul, în toamna anului 1843, Sfatul Administrativ al țării, a hotărât ca în toate orașele capitale de județe să se întocmească urgent de către poliție evidențe cu toate „*femeile publice*” iar autoritățile locale să înființeze spitale de boli venerice cu câte 15 paturi și să se aloce de la bugetul local suma de 1 leu pe zi pentru fiecare bolnav internat.

După numeroase corespondențe purtate cu autoritățile centrale, în decurs de aproximativ trei ani de zile, la data de 28 aprilie 1846, Magistratul orașului Târgu Jiu, a transmis conducerii județului faptul că, începând cu ziua de 1 mai se puteau interna locuitorii bolnavi în spitalul de boli venerice nou înființat în acest oraș, rugând pe ocârmuitor să dea ordin poliției orașului ca, în secret, împreună cu doctorul județului Dimitrie Culcer, să consulte pe locuitorii bănuți că sufereau de boli venerice și să îi interneze în spital, în limita celor 15 locuri. Acest spital, cu eforturi financiare deosebite din partea autorităților locale, a funcționat până la data de 17 decembrie 1847, atunci când, bolile venerice au fost eradicate, din cuprinsul județului.

Se constată astfel că sistemul medical modern a fost implementat în cuprinsul Țării Românești încă din perioada regulamentară, atunci când, s-au pus bazele medicinei moderne practicate de personal calificat cu studii la universități de prestigiu din Europa.

Dezvoltarea comunităților în perioada regulamentară nu s-a rezumat doar la administrație, învățământ sau sănătate ci și la modernizarea și dezvoltarea infrastructurii, atât orașele cât și satele au început o etapă nouă de dezvoltare constând în modernizarea drumurilor și podurilor dar și în alinierea străzilor și satelor la linie, dat fiind structura haotică a acestora.

În orașul Târgu Jiu, concomitent cu alinierea străzilor s-au executat și lucrări de întreținere a acestora dar și de refacere a podurilor, care datorită faptului că erau construite din lemn, se deteriorau foarte repede.

Procesul de reabilitare a străzilor și podurilor din cuprinsul orașului a durat mai mult timp deoarece această însărcinare era atribuită locuitorilor, majoritatea săraci și fără posibilități materiale, sub directa îndrumare a magistratului iar în acest sens, de-a lungul perioadei regulamentare, s-au întocmit mai multe documentații constând în devize, liste, contracte și altele pentru îmbunătățirea structurii stradale punându-se în discuție chiar pavarea acestora cu piatră. Printre cei mai implicați în modernizarea căilor de comunicație ale orașului a fost Gheorghe Magheru în perioada cât s-a aflat în funcția de președinte al magistratului.

Inițial, s-a luat inițiativa de către autorități ca aceste străzi să fie îndreptate cu piatră și nisip, dar după foarte multe dezbateri și corespondențe purtate cu autoritățile județene și centrale, aceste lucrări au fost efectuate de către locuitorii orașului doar parțial, la data de 15 aprilie 1840, trei dintre cei mai importanți boieri ai orașului și anume Gheorghe Magheru, Zamfir Broșteanu și Grigore Bâlțeanu, s-au adresat conducerii județului cu o altă propunere, aceea de a pava străzile orașului cu piatră dar această inițiativă nu a fost luată în calcul deoarece s-a considerat că ulițele erau reparate de curând iar cheltuielile erau foarte mari.

Chiar dacă, în perioada regulamentară, în Țara Românească, nu putem vorbi de o industrie dezvoltată ci mai degrabă de un început de drum al micilor fabrici care produceau produse de manufactură, înființate sub imboldul privilegiilor acordate prin Regulamentul Organic, totuși, în această perioadă, întreprinzătorul Frederich Drexler, după ce a reușit să acumuleze capital, în urma desfășurării diferitelor activități profesionale, în special farmacie și medicină dar și a numeroaselor afaceri la nivel mare, a construit la Târgu Jiu o fabrică de produse ceramice cu caracter industrial.

Această mică industrie locală a adus numeroase beneficii atât locuitorilor orașului cât și a celor din cuprinsul județului care erau angajați ai fabricii și erau scutiți de dările la care erau supuși către stat, însă, o foarte mare importanță a avut-o dezvoltarea acestei industrii prin comercializarea produselor ceramice de care au beneficiat atât locuitorii din cuprinsul județului Gorj cât și din cuprinsul țării.

Orașul Târgu Jiu în perioada regulamentară a trecut prin mai multe transformări benefice, izvorâte din ideea de modernism implementate de anumiți boieri care cu ocazia diferitelor afaceri personale vizitau orașe mai mari și mai avansate atât din cuprinsul țării cât și din afară iar atunci când erau aleși în conducerea orașului încercau să implementeze și aici diferite proiecte bazate pe principii de dezvoltare urbană.

În acest sens, pentru o lungă perioadă de timp s-a dezbătut problema iluminatului stradal care a fost susținută cu mari eforturi din partea negustorilor care erau obligați să se ocupe de funcționarea și întreținerea felinarelor fixate în dreptul prăvăliilor acestora. O altă preocupare a autorităților locale a fost aceea de a pune în funcțiune un serviciu de pază al orașului necesar pentru asigurarea bunurilor deținute de locuitori care nu de puține ori erau jefuiți de „*făcătorii de rele*” din oraș sau din alte localități.

Un alt serviciu foarte necesar orașului a fost „*comanda de foc*” înființată tot în această perioadă cu foarte multe sacrificii deoarece unii dintre conducătorii magistratului considerau că aceasta nu era așa de importantă, însă, după incendiul izbucnit în anul 1846 în orașul Târgu Jiu și cel din anul următor în București, autoritățile locale și-au dat seama de importanța acestui serviciu și au acceptat ideea că acesta nu trebuia desființat.

Pentru preîntâmpinarea producerii de incendii, începând cu luna ianuarie a anului 1835, vornicia a pus în vedere ocârmuirilor județelor să ia măsurile necesare pentru înființarea în orașele capitale de județ a coșarilor, atribuție care intra atât în sarcina magistraturilor cât și a poliției. Cu înființarea coșarilor pentru curățarea sobelor și a coșurilor de la clădirile din oraș a fost însărcinată poliția orașului, care, printr-un raport întocmit la sfârșitul lunii ianuarie aducea la cunoștința autorităților locale faptul că locuitorii acestui oraș nu erau obișnuiți să plătească coșari pentru curățirea coșurilor așa cum se proceda la alte orașe mai mari dar în satul Vădeni se aflau câțiva meșteri zidari conduși de un vătaf căruia i s-a cerut ca în fiecare zi de sâmbătă să trimită câte un zidar, care, ajutat de câte doi arestați, puși la dispoziție de poliție, să curețe coșurile de la casele locuitorilor orașului.

Mulți ani la rând, chiar dacă exista riscul de a se produce incendii datorită necurățirii coșurilor, majoritatea locuitorilor orașului nu au fost de acord cu hotărârea autorităților ca să plătească coșari iar atunci când, din porunca acestora, se aducea totuși câte un zidar din satul

Vădeni pentru a le curăța coșurile, aceștia încercau pe cât puteau de mult să nu le plătească, inventând tot felul de scuze.

Multe demersuri au fost făcute și pentru înființarea pazei orașului care era asigurată tot de locuitori conform unor evidențe întocmite de magistrat, însă, o perioadă de timp aceasta a fost asigurată de persoane angajate cu contract numite „*străjeri*” care se aflau sub directă îndrumare și supraveghere a poliției.

O foarte bogată corespondență privind organizarea serviciului de pază al orașului în această perioadă se referă atât la modul în care acesta avea să fie efectuat cât și la stabilirea sectoarelor de pază, deoarece această activitate era una destul de grea datorită eforturilor la care era supus personalul angajat nevoit, conform atribuțiilor, să stăvilească fenomenul infracțional din cuprinsul orașului.

Considerată o perioadă modernă a istoriei Țării Românești, perioada regulamentară, a fost totuși una a frământărilor ivite din modul de implementare a noilor principii bazate în continuare pe diferențele dintre clasele sociale deoarece, de exemplu, în orașul Târgu Jiu, locuitorii din clasa de jos, în speță locuitorii birnici, au dus greul acestor schimbări. Aceștia erau cei care trebuiau să plătească banii pentru chiria localului de școală dar și pentru construcția primului local al școlii publice, să plătească salariul doctorului, salariul paznicilor de noapte ai orașului, serviciile coșarilor, să participe la construcția și modernizarea drumurilor și podurilor precum și alte asemenea poveri. Boierii și negustorii participau și ei la aceste cheltuieli, însă, aportul lor era nesemnificativ față de veniturile pe care le aveau.

Cu toate acestea considerăm că, implementarea prevederilor legislative ale Regulamentului Organic în Țara Românească a deschis drumul către o nouă etapă de dezvoltare a societății românești prin noile reforme pe care le-a adus în sistemul nostru legislativ, administrativ, juridic, economic și altele.

Ca și personalități reprezentative ale perioadei regulamentare, în lucrarea de față, am abordat familia și personalitatea profesorului Constantin Stanciovici și activitatea supusului Frederich Drexler cel care a pus bazele primei fabrici de produse ceramice în acest oraș. Pe lângă aceștia s-au mai distins și alte personalități ca Grigore Bâlțeanu, Gheorghe Magheru, Nicolae Otetelișanu, Christian Tell și alții, însă, în această perioadă, aceștia au îndeplinit funcții în acest oraș doar sporadic, date despre viața sau activitatea acestora găsindu-se în cuprinsul lucrării.

Profesorul Constantin Stanciovici s-a distins ca o personalitate complexă, acesta, în decursul activității sale, prin pricepere și dăruire a pus bazele unui învățământ modern în acest oraș, după care a urmat o carieră politică remarcabilă, fiind primul primar al orașului

Târgu Jiu. Cu toate că a avut două căsătorii în urma cărora a dat naștere la foarte mulți copii, a avut destul de suficient timp să se ocupe, în primul rând de progresul învățământului pe aceste meleaguri precum și să desfășoare o amplă activitate politică.

După o viață dedicată familiei dar mai ales urbei care l-a adoptat, profesorul Constantin Stanciovi, a fost și a rămas în memoria locuitorilor orașului Târgu Jiu o personalitate remarcabilă și un cetățean exemplu al orașului și nu numai, epuizând în acest scop eforturi materiale dar și fizice pentru a construi un oraș modern, curat și civilizat.

La începutul perioadei regulamentare în Țara Românească industria aproape că nici nu exista, populația autohtonă se ocupa în mare parte cu agricultura iar o mică parte se îndeletnicea cu diferite meșteșuguri. În acest context, o dată cu intrarea în vigoare a Regulamentului Organic, pe teritoriul Țării Românești și-au făcut apariția câțiva întreprinzători, majoritatea supuși străini, care având cunoștințe în ceea ce privește înființarea și dezvoltarea afacerilor cu produse industriale, au înființat fabrici unde, de regulă, aduceau muncitori tot din străinătate iar pe lângă aceștia, de multe ori mai angajau și localnici.